

Чудна история.

Боянчо бѣше ученикъ въ първий классъ. Той се учеше много добръ, та всички го обичахъ и му се радвахъ. Едно бѣ у него само лошо, че той се често ядосваше и то за нищо и никакви работи. Въ яда си сърдито се караше съ всѣки, който го е разядосалъ, ала най-голѣми расправи имаше съ братчето си Радойчо и сестрицата си Невѣнка, които бѣхъ по малки отъ него и по-често му сгрѣшавахъ. Кога се караше той на братчето си или на сестрицата си, всѣкогашъ често повтаряше: „ей сега ще те заколж!“ или пъкъ: „да ми не пакостите, че заколвамъ нѣкого!“ Въ тѣзи Боянчови думи се криеше най-голѣмото зло.

Радойчо и Невѣнка и тѣ бѣхъ добри дѣца, но още малки, затова и доста глупави. Отъ ба-тютитѣ си думи тѣ разбирахъ, че който направи каквато и да е пакостъ, трѣбва да се коли.

Еднѣжъ Радойчо останъ самъ въ кѣщи. Той подмѣташе и ловѣше своята топка, но защото много пѣти ъхъ испущаше да падне на земята, ядоса ѝ се като мисляше, че топката е виновата, за гдѣто не може той да ъхъ хване.